

безпокойни мисли не я оставиха да заспи цѣла нощъ. Отъ размишления и безсъница почувствува главоболъ.

Когато на сутринята се сипна зора, тя вече не можеше да издържи болкитѣ. Заболѣ я гърбътъ, имаше болки и въ стомаха. Стори ѝ се, че ще стане на кжсове и ще умре.

„Не зная, какво става съ мене“, стенѣше ларвата отчаяно. „Навредъ по тѣлото си усѣщамъ остри бодежи. Може би, водната роза има право и азъ ще си остана завинаги ларва. Но не е ли това много жестоко? Да остана завинаги ларва въ водата? О, колко желая да бжда крилата либела и да си хвъркамъ на воля подъ свѣтлото слънце!... Олеле, гърбътъ ми!... Страшно боли!... Смъртта ми иде!“...

Стори ѝ се, че гърбътъ ѝ ще се пукне и тя отъ болка силно извика. Веднага на брѣга нѣщо забуча изъ трѣстиката.

„Това е утринниятъ вѣтъръ“, — помисли ларвата.

Съ голѣма мжка едва допълзѣ до единъ отъ листата на водната роза, прострѣ краката си и се приготви да мре.

Щомъ слънцето се показва отъ изтокъ червено и обло, гърбътъ на ларвата се пукна отъ единия край до другия и тя замърда въ кожата си, като се мжчеше да се освободи отъ нея. Страшни бѣха болкитѣ ѝ.

Измжчена и изнурена, тя затвори очи. Въ нея нѣщо зашава, тамъ ставаше важна промѣна. Изведнѣжъ усѣти, че болкитѣ ѝ престанаха и че ѝ стана много леко. Отвори очи — и о чудо! — тя видѣ на гърба си лъскави криле и хвъркна въ въздуха като красива либела.

Долу, върху листа на водната роза лежеше сива и грозна ларвената кожа.